

Sygn. akt VI Ka 195/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r.

sprawy **J. H.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt IIK 1772/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. H. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych.

Sygn. akt VIKa 195/13

UZASADNIENIE

J. H. oskarżony był o to, że w okresie od 30 do 31 października 2012r. na terenie Holandii i Polski w rejonie autostrady (...) miejscowości J. przyjął i pomagał w ukryciu pochodzącego z kradzieży z włamaniem na terenie Belgii samochodu ciężarowego marki V. numer VIN (...) o wartości ok. 300.000 zł.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013r. w sprawie sygn. akt IIK 1772/12:

1. oskarżonego J. H. uznał za winnego tego, że w dniu 30 października 2012r. na terenie Holandii pomógł do ukrycia w ten sposób, że mając świadomość jego przestępnego pochodzenia, przyjął pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 28 października 2012r. na terenie Belgii samochód ciężarowy marki V. o numerze VIN (...), rok produkcji 2011 o wartości ok. 300.000 zł., stanowiący mienie znacznej wartości, celem przewiezienia go w oznaczone miejsce na terenie Polski, tj. występku z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 109 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu J. H. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie i okres tymczasowego aresztowania od dnia 31.10.2012r. do dnia 24.01.2013r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm.) zwolnił oskarżonego J. H. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od wymierzenia mu opłaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżony został apelacją wywiedzioną przez obrońcę oskarżonego.

Obrońca – powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 kpk – wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, iż samochód ciężarowy marki V., którego przewiezienia do Polski się podjął pochodził z przestępstwa kradzieży, a zatem dokonał umyślnego przestępstwa paserstwa, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logicznego myślenia ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim spójnych i jednoznacznych wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, że nie wiedział ani nie przypuszczał, że pojazd pochodzi z kradzieży,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk polegający na ustaleniu, że wartość samochodu ciężarowego marki V. wynosiła ok. 300.000 zł., podczas gdy dla ustalenia wartości powyższego pojazdu niezbędne było sporządzenie opinii biegłego, albowiem okoliczność ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga posiadania wiadomości specjalnych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

względnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Zważyć należy, iż złożona apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk, w art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk. Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bezpodstawność, niezasadność nie budzą wątpliwości; zasadność apelacji wiązać bowiem należy z oceną trafności uchybień, jakie zostały w niej podniesione.

Wskazane wyżej okoliczności uzasadniają ocenę apelacji wywiedzionej od wyroku Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie za oczywiście niezasadną.

Sąd Okręgowy nie podziela podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku „polegającego na przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, iż samochód ciężarowy marki V., którego przewiezienia do Polski się podjął pochodził z przestępstwa kradzieży...”. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż „oskarżony J. H. stanowczo i konsekwentnie wyjaśniał, że nie wiedział, ani nie mógł przypuszczać, iż prowadzony przez niego samochód V. był przestępnego pochodzenia”, „oskarżony nie zastanawiał się nad pochodzeniem ani nad stanem wyposażenia

samochodu, nie miał takiego obowiązku”, a salwował się ucieczką przed funkcjonariuszami Inspekcji Transportu Drogowego wyłącznie, by uniknąć odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu bez wymaganych do tego uprawnień.

Innych argumentów – podważających prawidłowość dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustaleń faktycznych – w apelacji brak.

Już w tym miejscu należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z 20.II.1975r. sygn.. akt IIKR 355/74 (OSN KPG 1975, z.9, poz. 84), gdzie podkreślono, iż ...”zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych”.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. H. nie podnosi konkretnych uchybień, jakich miałyby dopuścić się Sąd Rejonowy w ocenie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej, lecz wyłącznie, w ogólny sposób ocenę tę podważa eksponując własne poglądy, podkreślając, że „oskarżony nie wiedział ani nie przypuszczał, że samochód ciężarowy pochodzi z kradzieży”.

Wobec braku w apelacji konkretnych argumentów świadczących o wadliwościach w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, brak jest tym samym podstaw do uwzględnienia twierdzeń tejże apelacji, iż „oskarżony nie wiedział ani nie przypuszczał, że pojazd pochodzi z kradzieży”, a tym samym brak również podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zadaniem sądu odwoławczego nie jest dokonywanie po raz kolejny oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, kontrola odwoławcza polega „jedynie” na sprawdzeniu trafności ustaleń faktycznych i wniosków z nich wyprowadzonych oraz poprawności stosowania przepisów proceduralnych i prawnomaterialnych przez sąd sprawę rozpoznający w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakiegokolwiek błędu ani w sposobie procedowania Sądu Rejonowego, ani w poczynionych ustaleniach faktycznych i wszystkich wnioskach o sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu i przypisanego zaskarżonym wyrokiem czynu.

W szczególności nie znalazł Sąd Okręgowy podstaw do uznania słuszności zarzutu braku zasięgnięcia opinii biegłego, który ustaliłby wartość będącego przedmiotem sprawy samochodu.

Organ procesowy ma obowiązek zasięgnięcia opinii biegłego co do okoliczności stanowiących podstawę orzeczenia w sprawie, o ile stwierdzenie takich okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, tj. nie wynikających z doświadczenia życiowego przeciętnego człowieka; sięgnięcie po opinię biegłego z danej dziedziny jest również konieczne, gdy określona (istotna dla rozstrzygnięcia sprawy) okoliczność nie wynika z innych dowodów.

Podkreślić należy, iż do wiadomości specjalnych nie należą te, które są dostępne dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym, zasobie wiedzy ogólnej, znane z racji powszechności wiadomości określonego typu, takie, które nie wykraczają poza normalną, powszechną w danych warunkach rozwoju społecznego wiedzę.

Nie wymaga wiedzy specjalnej ustalenie, iż będący przedmiotem sprawy samochód ciężarowy marki V., wyprodukowany w X.2011r. posiadał wartość znaczną w rozumieniu przepisu art. 115 § 5 kk; wartość samochodu wyprodukowanego rok przed dokonaną jego kradzieżą, w zestawieniu z cenami rynkowymi pojazdów tego typu zasadnie ustalona została przez Sąd Rejonowy na około 300.000 złotych.

W toku postępowania pierwszoinstancyjnego przeprowadzone zostały wszystkie konieczne dla ustalenia prawdy materialnej dowody, niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych poprzedzone zostało swobodną (a nie dowolną) oceną zgromadzonych w sprawie dowodów szczegółowo i logicznie – a zatem przekonująco – zaprezentowaną w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wnikliwie Sąd meriti ocenił wynikające z dowodów okoliczności przedmiotowe zarzucanego oskarżonemu czynu słusznie argumentując, iż ... „fakty należące do strony przedmiotowej czynu jako istniejące obiektywnie, w wielu wypadkach pozwalają na bardziej miarodajne ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru, jaki przyświecał sprawcy, niż same w sobie jego wypowiedzi”.

Sposób, w jaki Sąd Rejonowy przeanalizował istotne, ujawnione w toku rozprawy głównej okoliczności czyni dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów bardzo rzetelną i nie pozwala na postawienie jej skutecznego zarzutu. Sąd Rejonowy przekonująco uzasadnił dlaczego nie uznał jako wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego J. H., iż nie domyślał się, że przewożony przez niego do Polski samochód pochodził z kradzieży. Istotnie, w kontekście chociażby doświadczenia życiowego naiwnie brzmią twierdzenia oskarżonego, iż nieznanemu mu mężczyzna bez żadnych formalności, bez sprawdzenia tożsamości oskarżonego, upewnienia się czy ów posiada uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi, bez żadnego zabezpieczenia powierzył oskarżonemu przedmiot (pojazd) o znacznej wartości.

Brak zainteresowania ze strony J. H. (przyznany w jego wyjaśnieniach) powodem, dla którego samochód miał być przewiezony do Polski, brak sprawdzenia legalności pochodzenia tegoż pojazdu, dokumentów samochodowych mimo świadomości, iż uruchamiany był nie przy użyciu oryginalnego kluczyka, widocznego uszkodzenia zamka wlewu paliwa, widocznych w kabinie kabli po wymontowanych urządzeniach tachografu i GPS to okoliczności ewidentnie świadczące, iż oskarżony wiedział, a co najmniej domyślał się, iż przyjął do przewiezienia do Polski samochód pozyskany w wyniku kradzieży. Ucieczka oskarżonego przy próbie zatrzymania go przez funkcjonariuszy Inspekcji Transportu Drogowego potwierdza – wynikającą już z wyżej wymienionych okoliczności – świadomość co do przestępczego pochodzenia przedmiotowego samochodu.

Przeciwstawianie ocenie i w konsekwencji ustaleniom faktycznym dokonanym przez Sąd Rejonowy własnego poglądu wyłącznie na tej podstawie, że ...”oskarżony nie zastanawiał się nad pochodzeniem ani nad stanem wyposażenia samochodu, nie miał takiego obowiązku” (cyt. z apelacji obrońcy) w żadnym razie nie podważa prawidłowości ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, tj. że oskarżony J. H. przyjął na terenie Holandii, by pomóc do ukrycia samochód ciężarowy marki V. mając świadomość jego przestępczego pochodzenia.

Trafne pozostają również ustalenia Sądu Rejonowego odnoszące się do oceny prawnej tego czynu, co Sąd ten szczegółowo, przekonująco uzasadnił.

Nie znajduje wreszcie Sąd Okręgowy podstaw, aby zmienić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Wymierzona oskarżonemu kara dwóch lat pozbawienia wolności została ukształtowana w sposób wyważony, z uwzględnieniem dyrektyw, o jakich mowa w przepisie art. 53 kk.

W procesie orzekania o karze Sąd Rejonowy przeanalizował i prawidłowo wyeksponował istotne okoliczności wpływające na wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. H., determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu.

Wobec uznania, na skutek prawidłowego ustalenia i oceny dyrektyw określonych w art. 53 kk, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności nie powinna przekraczać 2 lat, przeszkodą do warunkowego zawieszenia jej wykonania pozostała ocena, iż tylko kara w postaci „bezwzględnej” winna osiągnąć pożądane cele wobec oskarżonego karanego już w przeszłości za przestępstwa przeciwko mieniu.

Przekonująco Sąd Rejonowy uzasadnił dlaczego nie stwierdził istnienia wobec J. H. pozytywnej prognozy kryminologicznej, a Sąd Odwoławczy tak dokonaną ocenę akceptuje.

Konkludując, apelacja obrońcy oskarżonego nie zawierająca żadnych merytorycznie słusznych argumentów, które czyniłyby zasadnymi stawiane zarzuty, sprowadzająca się w istocie do zwykłej polemiki z ustaleniami dokonanymi w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jest apelacją oczywiście bezzasadną.

Nie znajdując podstawy faktycznej i prawnej dla uwzględnienia wniosków tejże apelacji Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok, jako trafny, utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk i 627 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.VI.2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego J. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 zł, na którą składają się opłata (300 zł.) oraz ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu sądowym (20 zł.).

wyk. a.h.